

INGEZONDEN**NAAR AANLEIDING VAN DE KLINISCHE LES
„MEDICAMENTEUZE MEGALOBLASTAIRE
ANEMIE”**

De woorden „ik vrees de dood, doch heb het leven niet lief” die Prof. HULST (1960) optekende „uit de mond van iemand met een veel dieper verdriet, waarvan de drank hem niet bevrijdde” zijn niet origineel, maar een citaat uit een gedicht van H. MARSMAN.

Misschien mag het hier, in aansluiting op de, ook in stilistisch opzicht zo voortreffelijke klinische les van Prof. HULST, aan de vergetelheid worden ontrukkt:

Ontmoeting in het donker

Vaag, geheimzinnig en grootsch
gaat de avond over in nacht.
alle grens en gloed is gedoofd
en het donker regent als asch.

en ik, wien de roepstem des doods
heeft bezworen als nimmer voorheen
van mijzelfen afstand te doen,
en ik, wien de engel verscheen

zonder blinkende rusting of zwaard
zwart en stil aan het eind van de laan,
ik prevelde: waar moet ik heen?
en hij zeide: naar waar ge vandaan

zijt gekomen, en waarom waagt gij het niet?
waarom laat gij mij telkens hier staan
en doet luid en alsof ge niet ziet
dat wij eindelijk sâem moeten gaan?

— omdat ik u haat en u vrees.
— maar gij haat en vreest ook het leven.
zoo is het altijd geweest,
ik ben bang voor den dood en bemin niet het leven.

hij ging en ik hoor nóg het lied
als een vogel die fluit in een wolk,
maar ik weiger, ik ga nog niet.
o Vlerk in mijn rug, o Dolk!

Literatuur: HULST, L. A. (1960) *Ned. T. Geneesk.* 104, 1649.

Hoorn, 28 augustus 1960

W. ERNSTING

GEBRUIK EN MISBRUIK VAN WEKAMINEN

Het caput selectum van collega MEYLER (1960) stelt de gevaren van de wekaminen in een schril licht. Deze eenzijdige belichting en simplificering — helaas bijna onvermijdelijk bij elk onderzoek — maken zijn conclusies minder aanvaardbaar.

Vooraf bij de behandeling van vetzucht zijn deze pharmacica een aanwinst. Klinische symposia doen hieraan weinig af; een veelvoud van de klinisch en poliklinisch behandelde vermagerde met succes onder leiding van een algemeen practicus. De controle en het praten met de patiënt zijn belangrijk; even belangrijk is de invloed die de arts via de wekaminen op de wil van de patiënt uitoefent. Bij het vermageren is (evenals bij andere onplezierige maatregelen!) de individuele wil niet constant, voortdurend krachtig en echt. De eetlustremming en (of) het gevoel van verhoogde activiteit brengen de dikke patiënt minder in verzoeking om de dieetregels te overtreden. Zelf zag ik in de laatste jaren bij tientallen geslaagde vermageringskuren slechts zelden, en dan nog vrijwel onschadelijke, bijwerkingen van 10 mg amfetamine en 100 mg Prominal, één pil 's ochtends vroeg; bij vermindering verdwenen ook de bijwerkingen.

De passage over de „toestanden die (misschien) de soldaat geschikter maken voor de uitoefening van zijn beroep” geeft een verkeerde voorstelling van zaken. Bij extreme uitputting van de soldaat, bv. na perioden van 48 uur objectieve onmogelijkheid tot slapen, komen wekaminen in aanmerking, wanneer het inslapen tijdens de gevechtshandelingen een zekere dood of gevangenneming zou betekenen. Onder deze, in de oorlog niet al te zeldzame omstandigheden, kunnen wekaminen levensreddend zijn.

Literatuur: MEYLER, L. (1960) Gebruik en misbruik van wekaminen. *Ned. T. Geneesk.* 104, 1729.

's Gravenhage, 4 september 1960 A. J. VAN MEURS

Ik had niet verwacht, dat iedereen het met de strekking van mijn artikel over gebruik en misbruik van wekaminen eens zou zijn. Zelf heb ik wekaminen toegepast bij de behandeling van vetzucht, maar ik heb deze toepassing gestaakt, omdat ik meen ze niet nodig te hebben. Het is zeker, dat wekaminen een eetlustremmende werking hebben, maar het werkelijke effect van deze behandeling ziet men volgens mijn ervaring alleen in de eerste weken. Evenals collega VAN MEURS kan ik zeggen, dat vele van mijn patiënten vermageren, hoewel ik geen wekaminen toepas. Beter dan ik deed in mijn artikel, hebben de couranten in de laatste weken nog eens gewezen op het gevaar van het gebruik van wekaminen, naar aanleiding van verschillende voorvallen op de Olympische Spelen.

Ik heb in mijn artikel nergens geschreven, dat ik het gebruik van wekaminen bij soldaten in oorlogstijd ongevenst acht.

Groningen, 9 september 1960

L. MEYLER

BERICHTEN**BUITENLAND***Wereldberichten*

Uitroeiing van malaria. — Een subcomité van het Regionale comité van de Wereldgezondheidsorganisatie voor het oostelijke gebied van de Middellandse Zee besprak onlangs in haar bijeenkomst te Genève ook het malariavraagstuk. Bij deze besprekingen legde men er de nadruk op, dat het achterblijven van een land in de strijd tegen de malaria niet slechts van het land zelf de volksgezondheid en de economische ontwikkeling schaadt. Een met malaria besmet land blijft een voortdurende bedreiging voor de omringende gebieden waar men reeds naar de uitroeiing van de malaria op de goede weg is (*WHO Press*, 26 aug.).

Canada

De in rechten vervolgte arts. — In de *Canadian medical Association Journal* van 13 augustus (bl. 323) bespreekt een arts onder de titel „Why do people sue their doctors?” een gevaar dat ook de geneeskundige professie in zijn land benadert. In de Verenigde Staten bedraagt het aantal artsen tegen wie een eis tot schadevergoeding wordt ingesteld, jaarlijks ongeveer 6000. In Californië en New York werd van iedere vier of vijf artsen er één gerechtelijk vervolgd. De jaarpremie voor „malpractice insurance” steeg in de loop van 20 jaren van 40 dollar tot 600 dollar en stijgt nog steeds. Als Amerikaanse voorbeelden van onbeschaamde eisen noemt de schrijver: 2 miljoen dollar voor een reactie op penicilline bij een normale behandeling van gonorrhoe; 1 miljoen dollar voor een jongen van 9 jaar die op een hormoonbehandeling met „strange sex urges” had gereageerd. De door de rechtbank toegekende bedragen gaan steeds hoger: de maxima stegen in de laatste jaren van 115.000 dollar tot 290.000 dollar. In Engeland namen de